

Otfried Preussler: SMOLA PA TAKA

Nekoč sta živela Gašper in Pepček, najboljša prijatelja. Babici sta podarila kavni mlinček. Potem je prišel razbojnik Rogovilež in meni nič, tebi nič babici ukradel kavni mlinček!

Gašper in Pepček se s tem ne moreta kar tako sprijazniti. Skujeta načrt, kako bosta dobila kavni mlinček nazaj in ga vrnila babici ...

Razbojnik Rogovilež je jemal svoj poklic zelo resno. Poleti je ob delavnikih zmeraj vstajal natančno ob šestih zjutraj in najkasneje ob pol osmih zapustil razbojniški brlog in odšel na delo. Tudi danes je od osmih dalje ležal na preži v grmičevju ob robu gozda in z daljnogledom opazoval deželno cesto. A medtem je bila ura že pol desetih in še zmeraj ni ničesar uplenil.

»Slabi časi!« se je jezil razbojnik Rogovilež. »Če bo šlo tako naprej, bom moral obesiti razbojniški poklic na klin in si poiskati kako drugo delo. Razbojništvo prinese človeku premalo denarja, poleg tega pa je še zelo naporno!«

Ravno si je hotel privoščiti ščepec njuhanca – to je med delovnim časom storil izredno redko – ko je z deželne ceste zaslišal škripanje ročnega vozička.

»Lej no!« je pomislil Rogovilež. »Morda pa vendarle nisem zastonj ležal na preži?« In namesto po tobačnici je spet segel po daljnogledu.

Zunaj na deželni cesti sta dva fanta z ročnim vozičkom zavijala okrog ovinka. Na vozičku je ležal velik zaboj. Videti je bil težak. Fanta sta se očitno zelo mučila z njim.

Eden od njiju je bil Gašper. Že od daleč ga je bilo mogoče spoznati po njegovi rdeči čepici s čopom, ki je bila zelo podobna starinskim nočnim čepicam.

In kdo je bil drugi?

No, če je bil eden od obeh Gašper, potem je bil drugi lahko samo njegov prijatelj Pepček: to je vedel celo razbojnik Rogovilež.

»Seveda pa bi raje vedel, kaj je v zaboju!« je pomislil.

Toda stoj, ali ni na zaboju neki napis? Kaj piše tamle z rdečimi, kričečimi črkami ...?

»Pozor, zlato!« je prebral razbojnik Rogovilež; in takoj je moral ti preklicani besedi prebrati še drugič in tretjič, preden je bil prepričan, da se ni zmotil.

Ne, ni se zmotil! Končno se mu je spet nasmehnila razbojniška sreča! Morda pa vendarle še ne bi obesil svojega poklica na klin?

Hlastno je Rogovilež potegnil pištolo izza pasu in jo napel. Počakal je, da sta se mu Gašper in Pepček z vozičkom približala na nekaj korakov. Potem je z velikanskim skokom planil na cesto.

»Roke kvišku!« je zarjovel. »Ali pa streljam!«

Še malo se ni začudil, da sta jo Gašper in Pepček precej ucvrla.

»Kar bežita, junaka!« je zaklical za njima. »Glavno je, da mi ni pobegnil zaboji! Ho-ho-hoo!«

Bruhnil je v krohota, si zataknil pištolo za pas in začel z vseh strani temeljito ovohavati zaboji.

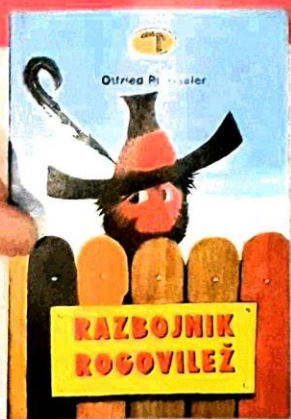
»Hm – zabit je ... Seveda! Saj je zlato v njem! Ali bi ga malce odprl in pokukal noter? Raje ne ... Gledati moram, da se spravim od tod! Gašper in Pepček sta gotovo stekla na policijo. Da ne bo kdo mislil, da me je strah pred policijo! Ne, gotovo ne, saj sem razbojnik Rogovilež! A zakaj bi izzival usodo ...«

Meni nič, tebi nič si je naložil težki zaboji na pleča. Ročnega vozička na gozdnih stezah ni potreboval, zato ga je sunil v cestni jarek. Sopihaajoč in krehajoč je odvelkel plen skozi goščavje v svoj brlog.

Odlomek

TO ZNAM POVEDATI PO SVOJE!

- Kaj je gospod Rogovilež po poklicu? Kakšne pripomočke uporablja pri svojem delu?
- Kdo sta prijatelja, ki sta peljala zaboji na vozičku?
Predstavlja si, da imaš zaboji zlata in ga moraš odpeljati na drug konec mesta. Ali na zaboji napišeš POZOR, ZLATO?!
- Tu nekaj ni v redu. Nekaj sumljivega se dogaja! Če želiš izvedeti, kaj se dogaja, brž v knjižnico in preberi knjigo o Rogoviležu od začetka do konca!
- Ali veš, kaj je kavni mlinček? Prosi babico ali nekoga od starejših, naj ti ga pokaže.